

Fotografie generála z 50. let, kdy byl ve vězení.
11 let v kriminálu podlomilo jeho zdraví.

né stalinským fanatikem a zločincem podplukovníkem Bedřichem Reicinem. A tomu se podařilo z hrdiny udělat zločinného protistátního spiklence. **Bez jediného důkazu, zcela vykonstruovaně, jak to bylo ostatně tehdy zvykem.** Nebohý generál se tak ocitl v mlynici stalinských procesů v 50. letech jako mnoho jiných vlastenců.

Kriminál

Generál Kutlvašr byl zatčen 18. prosince 1948 ve svém bytě a v místnostech 5. oddělení hlavního štábu jej hodinu před polednem uvítal vyšetřovatel major Jan Raban titulem »posraný generál«. Začaly brutální výslechy podle předem připraveného scénáře. Vše bylo korunováno 16. května 1949, kdy se uskutečnil kompletně vykonstruovaný soudní proces. V něm padly tři rozsudky smrti, generál vyfasoval »jen« doživotí a byl degradován na vojína...

Ve zdůvodnění rozsudku se mimo jiné uvádělo: „Uražená ješitnost a touha po opětném nabytí moci přivedly gen. Kutlvašera až tam, že byl ochoten vésti krvavý puč proti vlastnímu národu a lidu v zájmu cizích imperialistů a i samotných Němců.“

Dva generálové

Následně ho přesunovali po různých věznicích, až se v květnu 1959 dostal do Leopoldova u slovenské Trnavy, kde byl jeho spoluvězněm generálův protivník ze dnů Pražského povstání, německý velící generál v Praze Ru-

Na konci šedesátých let byl obnoven proces s generálem Kutlvašem, začala se ho i jeho žena Jelizaveta Kutlvašrová.

dolf Toussaint! Ten se nechal slyšet, že si Kutlvašra váží a že je v jeho očích pravý voják, do jehož rukou mohl složit kapitulaci německých jednotek v Praze.

Nakonec oba generálové spolu debatovali, hráli šachy s improvizovanými figurkami a dokonce společně vynášeli nádoby s fekáliemi, což oba brali s nadřazeným humorem...

Amnestie prezidenta republiky v květnu 1960 ho zastihla ve věznicích v Praze-Ruzyni. Po 11 letech, čtyřech měsících a 22 dnech konečně mohl opustit vězení...

Vrátný

V té době mu bylo už 65 let, věznění se na něm podepsalo podloměným zdravím, až na opakovanou žádost mu byl vyměřen důchod, a to ve výši 230 korun, což bylo na tehdejší poměry směšně málo.

Bratři legionáři mu proto solidárně obstarali místo hlídače vystavovaných uměleckých děl v Jízdárně Pražského hradu. Tam ale brzy skončil, lidé ho totiž poznávali a dávali se s ním do hovoru, což bylo stále ještě pro režim nepřijatelné. A tak skončil mimo zraky veřejnosti jako noční vrátný v nuselském pivovaru.

Zdravotní stav generála se neustále zhoršoval, zemřel při zdravotní prohlídce v motolské nemocnici 2. října 1961.

Pohřeb

Informaci o jeho pohřbu nedovolil komunistický režim zveřejnit, ale zpráva o něm se přesto rychle šířila a na pohřeb přišly desítky lidí. Staří legionáři si vynutili, že mohou stát u rakve čestnou stráž ve svých historických uniformách.

Generálova žena Jelizaveta Kutlvašrová se i po manželově smrti snažila očistit jeho jméno a čest. Uspěla až v květnu 1968, kdy Městský soud v Praze zrušil původní rozsudek a zprostil Kutlvašra i další odsouzené obžaloby. Pak ale přišla srpnová invaze a dalších více než dvacet let byl komunistickými historiky a publicisty dehonestován.

Rehabilitace

Plně rehabilitace se mu dostalo až po pádu komunismu v roce 1989. Byl povýšen do hodnosti armádního generála in memoriam a v roce 1992 mu byl udělen Řád M. R. Štefánika. 28. října 2017 mu tehdejší prezident Miloš Zeman in memoriam udělil Řád bílého lva vojenské skupiny I. třídy za mimořádné zásluhy o obranu a bezpečnost státu.

dohodnou. Čára dotyku angloamerických sil se sovětskými se měla domluvit až podle průběhu následujících operací. V případě Československa Eisenhower původně nepočítal s postupem do jeho nitra. Jedním z důvodů byla „alpská pevnost“, kam se měly podle četných informací uchýlit zbylé síly nacistického Německa k urputné obraně. Na britské naléhání, aby Američané osvobodili Prahu a co největší část české kotliny a zásadně tím ovlivnili jeho politickou budoucnost, reagoval generál George C. Marshall sdělením Eisenhowerovi, že by byl „proti tomu hazardovat s americkými životy pro čistě politické účely“. Ani Eisenhower nechtěl své strategické záměry podřizovat politickým argumentům z Londýna, a tak informoval 30. dubna sovětské velení, že se jeho vojska budou zhruba držet československé hranice z roku 1937 a za příhodných podmínek postoupí na linii Karlovy Vary – Plzeň – České Budějovice. Krátce nato se však ukázalo, že alpská pevnost byla jen výplodem goebbelsovské propagandy, a tak síly 3. americké armády mohly být využity k dalšímu postupu. Když ovšem 4. května Eisenho-

Obyvatelé Plzně vítají 6. května 1945 osvoboditele z Třetí armády generála Pattona.

wer poslal náčelníkovi generálního štábu Rudé armády generálu Alexeji Antonovovi návrh, že by americká vojska mohla postoupit až na linii řek Labe – Vltava, dostalo se mu ostrého odmítnutí s tím, že pražská operace Rudé armády už probíhá a mohlo by dojít k promísení vojsk. A protože Eisenhower si žádné rozmišky se Sověty nepřál, tak Pattonovi další postup na Prahu zakázal – k jeho velkému rozčarování. 6. května odpoledne pak sovětská vojska vyrazila od Drážďan na jih k pohraničním horám... Bezprostředně po podpisu kapitulace v Reměši vydal Eisenhower spojeneckým jednotkám příkaz zastavit postup, přijmout německou kapitulaci a vyvarovat se dalších ztrát. Z toho důvodu se Američané zastavili na předměstí Karlových Varů a nestačili obsadit ani České Budějovice. Sovětská vojska se k Američanům, kteří setrvali na této stop-linii, dostávala až v následujících dnech, na přelomu první a druhé květnové dekády. Potom lze teprve skutečně hovořit o demarkační linii.“